

מסכת מעשר שני

פרק א

א. מעשר שני, אין מוקryn אותו, ואין ממשכני אותו, ואין מחליפין אותו, ולא שוקלין בגדו. ולא יאמר אדם לךרו בירושלים, הילך יין ומון לי שמון. וכן שאר כל הפרות. אבל נותניין

זה לזה מתקנת חגום:

ב. מעשר בהמה, אין מוקryn אותו פמים כי, ולא בעל מום כי ושות, ואין מקדשין בו האשה. הבכור מוקryn אותו פמים כי, ובעל מום כי ושות, ומקדשין בו האשה. אין מחלילין מעשר שני על אסימון, ולא על המטבח שאיןו יוצא, ולא על המעות שאיןו

ברשותו:

ג. הלוקח בהמה ליזבחי שלמים, או חיה לבשר תפואה, יצא העור להליכין, אף על פי ששׁהעור מרבה על הבשר. כדי יין סתוות, מקום שדרכו למכר סתוות, יצא קנקן להליכין. האגוזים והשקדים, יצאו

קָלְפִים לְחַלִין. הַתּוֹמֵד, עַד שֶׁלֹא חַמֵּץ, אֵינוֹ גָלָח בְּכֹסֶף מַעֲשָׂר.
וּמְשֻׁבְחַמֵּץ, גָלָח בְּכֹסֶף מַעֲשָׂר:

ד. הַלּוּקָם חַיָה לְזַבְחֵי שְׁלָמִים, בַהֲמָה לְבָשָׂר תָאֹה, לֹא יֵצֵא הַעֲזָר
לְחַלִין. כִּי יֵין פָתּוּחוֹת או סְתוּמוֹת, מָקוֹם שָׁדְרָכוֹ לְפִיכָר פָתּוּחוֹת,
לֹא יֵצֵא קָנוֹן לְחַלִין. סְלִי זִיתִים וּסְלִי עֲנָבִים עִם הַכְלִי, לֹא יֵצֵאוּ
דְמֵי הַכְלִי לְחַלִין:

ה. הַלּוּקָם מִים, וּמַלְחָה, וּפְרוֹת הַמְחַבְרים לְקָרְקָע, או פְרוֹת שַׁאֲינָנוּ
יָכוֹלָין לְהַגִּיעַ לִירְשָׁלִים, לֹא קָנָה מַעֲשָׂר. הַלּוּקָם פְרוֹת, שׂוֹגָג,
יְחִזּוּרָה דְמִים לְמַקוּם. מִזִיד, יַעֲלֹו וַיַּאֲכִלוּ בְמַקוּם. וְאֵם אֵין מַקְדֵשׁ,
יַרְקָבוֹ:

ו. הַלּוּקָם בַהֲמָה, שׂוֹגָג, יְחִזּוּרָה דְמִיה לְמַקוּם. מִזִיד, פָעָלָה וַתַּאֲכֵל
בְמַקוּם. וְאֵם אֵין מַקְדֵשׁ, תַקְבֵר עַל יְדֵי עֹרָה:

ז. אֵין לוֹקָחֵין עֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת וּקָרְקָעוֹת וּבַהֲמָה טְמֵאָה מִזְמִי
מַעֲשָׂר שְׁנִי. וְאֵם לְקָח, יַאֲכֵל כְנָגָדָן. אֵין מִבְיאֵין קָפֵי זִבִים, וּקָפֵי
זְבּוֹת, וּקָפֵי יוֹלְדוֹת, חַטָּאות, וְאַשְׁמּוֹת, מִזְמִי מַעֲשָׂר שְׁנִי. וְאֵם הַבְּיאָה,
יַאֲכֵל כְנָגָדָם. זה הַכְלֵל, כֹל שֶׁהוּא חֹזֶק לְאַכְילָה וּלְשִׁתְיָה וּלְסִיכָה
מִזְמִי מַעֲשָׂר שְׁנִי, יַאֲכֵל כְנָגָדוֹ:

